

IV. FELVONÁS

1. JELENET

Annáéknál.

TREVIS és MIREIA fekszenek.

MIREIA

Száll a hűvös hajnali köd a tenger felől már,
Sűrű is a serege, a nap előfutára,
Annyi elpárolgott hullámot is vet felénk, pár
Vethetne az álmatlan partra is, ha friss pára;
A közben egyre mozgékonyabb szemhéjunk végre
A jó jeges, lassan emelkedő hullámokon
Sodródva evickéljen a hideg ébrenlétbe,
Olyan fürdéstől nem veszi a reggelt se zokon!

TREVIS

Ebben a hajnali fényben ilyen ködösen látsz?
Ha köztünk nincs tenger, a szemed se ússzon rajta.

MIREIA

Nem, szemlátomást okom sincs épp arra hajózni,
De ha lenne is, ilyen egy éjjel elteltével
Csak kell a győztes hajnalnak pár könnyel adózni,
Jár a megkönnyebbülés annyi megkönnyezéssel,
Ha már több a baj, mint hogy könnyen elpárologjon;
És ha már a forró nap egyből hideget küld ránk,
Előbb is, jobban is melegít fel a szemedből,
Az a kettős nap segít az enyéimből minden
Ébresztő harmatot elpárologtatni egyből.

TREVIS

Harmat a parton van, de fenyeget is a tenger,
Hogy a partjainkat fagyasztó hideggel mossa,
Mindjárt annyi oldalról dobálnak itt hullámok:
Hiába feküdnénk kinn a meleg, sima parton,
Ha a fejünk fölött összecsapnak és beszívnak,

S minden nyers erejűkkel úgy magukkal ragadnak,
Örüljünk is, ha meg nem fulladunk, s partra csapnak!

MIREIA

Akkor majd a tengernek is lövészárkot ásunk,
Onnan támadjuk: forró, száraz tekintetekkel,
Amilyeneket még egy csepp tengervíz se látott –
És ha csepp is látna, hidd el, cseppet se hinné el.

TREVIS

Jó, hogy a harmatban nincs só, csak a tengerben van,
Okunk se legyen csípő könnyeken hánykolódni!
Nemsokára ott leszünk, a pálmafák alatt, lenn,
Zúgolódjanak csak az irigy hullámok – csendben.

MIREIA

Ott? mikor?

TREVIS

Amint itt az első hajót elkapjuk,
Amit Corsicára tudunk téríteni, gyorsan –
Rég tervezem már a császáromon azt a bosszút,
Hogy a szülő-szigetén védhessem magam tőle.
Védjem! Mit, mindkettőnk otthonát már elfoglalta:
Akkor mi az övét! Telkünk ha nincs, lelkünk rajta:
Császár leszek a földjén, te pedig a császárném,
Éljük világunk ahelyett, hogy az övét élnénk.
Ha most itt maradok, hamar elkapnak, megölnék –
Te megúszhatnád simán, de a sereg ki tudja,
Mikor mozdul vissza, és mi éri még a várost?
Nincs is, nemhogy jobb, de semmilyen más választásunk,
Mint hogy ott dekkoljuk ki a háborút, amíg tart.
Jössz velem?

MIREIA

Viccelsz? A part, az fél lépésre itt van –
Hajóst is ismerek, nem is egyet –: bárhogy nézzük,
Itt a háború végéig veszélyben lennénk csak;
Ott pedig egy nászúttal minden veszélyt kihúztunk!

TREVIS

Van jobb ötleted?

MIREIA

Mikor megyünk?

TREVIS

Mondom, induljunk!

MIREIA

Hazanézek, bejelentem a tervet, s hogy élek –

TREVIS

Dehogy, ne menj! Ha odamész, nem fogsz visszajönni.

MIREIA

Ha már eljöttem, vissza is jövök, ne félj: ennyi
Életrealóság ragadt bennem még, muszáj is
Elköszönnöm a családtól – hát, ruhákat hoznom!

TREVIS

Ne menj.

MIREIA

Te csak maradj addig, meg se moccanj: csendben
Várj, amíg visszaérek – és úgy kiszökünk rögtön,
Városból, országból, háborúból, a világból,
Mindenholnan, ahol bármi gyilkos veszély érhet –

TREVIS

Hogy? Mert nélkülem ki nem szöksz ebből a szobából!
És ha nem is látlak többet? Túl tág a világ kinn,
Ne is beszéljünk szökésről, amíg látjuk egymást.

MIREIA

Te csak ne félted engem; te vagy mindenhol veszélyben.

TREVIS

Mindenhol? Igaz is, most hogy így mondod, de tényleg:
Ez a szoba nélküled mindennél veszélyesebb;
Hamarabb ér itt a halál nélküled, mint bárhol.
Ne viccelj, emlékszel, mi volt: ha apád csak meglát,
Mindannyian hat kézzel fognak együtt lefogni,
Eltorlaszolja az ajtót, szobádba is zárnak –

MIREIA

Hidd el, akkor megtették volna: mégis itt vagyok.
Sehova nem szököm: hazaugrom csak, és vissza,
Aztán együtt lépünk innen. Tíz perc, nem több.

TREVIS

Tiszta.

Várj, itt a késem: vidd magaddal, még hátha kellhet;
Sose tudhatod, a legjobbkor adhat védelmet.

MIREIA (*A kést elteszi.*)

Ne félj, a rossz szemeket száz méterről kiszúrom.

TREVIS

Ha tíz perc múlva nem vagy itt, már léptem utánad.

MIREIA

Jaj, hazamegyek, nem börtönbe, hogy elzárnának:
Te addig pihenj, aludj is; egy álmosat pislogj,
És mire felébredsz, szabadok leszünk, holtbiztos.
Addig is egy nap néz ránk: hány sugárú a fénye?
Ahány szem látja, annyi: a napnak is szem kéne,
És ha minden éjszaka egy pislogása lenne,
Minden nap jobban szállna el, és mégsem sietne. (*El.*)